

Afscheid van Salomé (1960-2006)

Vrijdag 17 maart is Salomé (Margot Widdershoven-Sijbers) overleden na een ziekbed van bijna een half jaar. Ze is slechts 46 jaar geworden.

Op 30 september van het vorig jaar kreeg ik een telefoontje van haar dat de kanker, die een 3 tal jaren daarvoor was geconstateerd en bestreden leek, was teruggekomen. Ik voelde de grond wegzakken en kan me bijna ieder woord uit het telefoongesprek en het verdere verloop van deze dag nog in detail herinneren. Haar toekomst werd plots onzeker. Een lange weg met een operatie, chemokuren en stilletjes hopen op een wonder zou volgen. Maar langzaam verdween alle hoop: de tumorwaarden daalden niet en er volgde nog een kuur. Totdat Margot enkele weken geleden besloot met de behandeling te stoppen omdat de chemokuur haar zo ziek maakte dat iedere overgebleven kwaliteit van leven weg was. Margot besloot het onvermijdelijke te accepteren.

Eind jaren 80 zag ik Margot voor het eerst optreden in een restaurant in Nijmegen. Ik danste zelf nog maar net maar zij was al een aantal jaren bezig, gaf al les en had een echt kostuum met pailletten. En dat was wat in die tijd toen er op buikdansgebied in Nederland nog niet veel was. In de loop der jaren volgde ik regelmatig lessen en workshops bij haar en raakte ik onder de indruk van haar persoonlijkheid, haar techniek en dat wat ze tijdens haar dans wist over te brengen.

Margot kon een sprookjesachtige sfeer creëren tijdens haar optredens. Ze kon het publiek blij maken, raken en ontroeren. Want naast haar charmante, aantrekkelijke verschijning in haar tot in de puntjes verzorgde kostuums betoverde ze ons met dat waar het echt om gaat: haar liefde voor de dans en haar liefde voor mensen. Ze liet haar hart spreken en sleepte ons mee in een wereld die mensen tot in de ziel kon raken. Wie haar heeft zien dansen op Hebbina van Farid el Atrache weet wat ik bedoel. Alleen hele groten kunnen je raken en je was een hele grote, Margot.

Margot heeft een belangrijke rol gespeeld in de ontwikkeling van de oriëntaalse dans in Nederland. Samen met Yamila bracht ze als een van de eersten begin jaren 90 grote avondvullende programma's, maakte ze uitstapjes naar andere dansvormen, integreerde deze, experimenteerde in het theater en keerde weer terug naar de traditie. Urenlang bestudeerde ze video's en dvd's van beroemde danseressen om hun passen, bewegingen en combinaties te ontsluiten. Ik leerde haar beter kennen en tot mijn verbazing zei ze op een gegeven moment dat ze ook van mij leerde. We werkten meer samen en ik was trots als ik een compliment van haar kreeg omdat ik wist dat een compliment uit haar mond gemeend was. Want Margot was warm en open, was eerlijk, eigenzinnig en had een duidelijke eigen mening. Dankbaar ben ik voor de vele tips die ze me heeft gegeven om mijn dans te verbeteren en ik heb respect voor haar sterkte en volwassenheid zelf ook kritiek te kunnen aanvaarden.

Margot was een danseres van internationale klasse maar zag duidelijk de schaduwkanten van het volgen van een loopbaan buiten de grenzen. De kwaliteit zich in het buitenland te presenteren en zich op de internationale podia staande te houden had ze zonder twijfel. De laatste jaren werkte ik veel met Margot, Letty en Mariska samen in de Verdiepingscursus, een initiatief van Maaïke waar aanvankelijk ook Yamina aan meedeed. Met een tomeloze inzet werkte ze aan het totstandkomen van het programma en bleef ze zich er zelfs tijdens haar ziekte voor inzetten. Haar ziekte leek ze te overstijgen als ze les gaf, ze putte er kracht uit, totdat ze dit ook moest overgeven. Lieve Margot, de grens van leven en dood overschrijden is iets wat wij als gewone stervelingen niet kunnen begrijpen. Wat heb ik bewondering voor je moed en vechtlust de strijd met deze verschrikkelijke ziekte aan te gaan. Wat wilden we graag dat je zou winnen en wat hadden we je nog graag in ons midden willen houden. Maar de onrechtvaardigheid die het leven soms met zich meebrengt wilde anders. Ook dat zullen we nooit begrijpen. Je laat een grote leegte achter, maar wat heb je ons tegelijkertijd veel gegeven en

nagelaten. Ik dank je dan ook voor de vele mooie jaren die we met je beleefd hebben en wens je man Nick, je ouders, je broer Peter, Irka, Brigitte en Huguette (die je school gaan voortzetten), al je andere vrienden en vriendinnen, je cursisten en bekenden heel veel sterkte en kracht dit verlies te dragen.

Peter Verzijl